

3

5

6

7

8

»...JEG BEDER AF HELE MIT HJERTE TIL GUD OM AT JØDERNE MÅ BLIVE FRELST« (Rom. 10,1)

ISRAEL .dk

Dinna Bjerrum Swartz,
kommunikationsmedarbejder i
Israelsmissionen

Fællesskab i forskelligheden

I fire et halvt år har Jakob og Lise Nielsen skabt rammerne for Den Danske Kirke i Jerusalem som præst, praktikker og hjertevarm familie. Til januar vender de hjem til Danmark igen og kan se tilbage på en levende kirke i konstant forandring.

Onsdag den 26. august 2009: Præstefamilien er lige ankommet til Israel og sidder på den altan, der de næste år vil være en del af deres hjem. To volontører, også nyankomne, sidder sammen med dem og nyder den udsigt, der strækker sig helt ud til ørkenen. »Vi håber, at kirken kan blive et varmt samlingspunkt for danskere«, siger Jakob med en fedtet pizza i hånden. Den håbefulde familie har sprogskole, kulturmøder,

Det er en levende kirke, for vi har alle været menighed sammen.

eventyr og udfordringer at se frem til de næste år, men alt er stadig uvist og åbent. Selv var jeg en af de to første volontører under Jakob og Lise.

Kirken som samlingspunkt

Fire et halvt år er gået. Jakob og Lise har mødt en lang række danskere, jøder, arabere og andre folkegrupper. Præsteparret har skabt rammerne for Den Danske Kirke i Jerusalem, og de har været den faste base for mange volontører. Men gik Jakobs drøm i opfyldelse om at skabe et varmt samlingspunkt for danskere i kirken?

»I flere evalueringer fra volontørerne siger de, at kirken er et sted, hvor de kan komme, som de er. Det er jeg stolt af«, smiler Jakob. »Ja, kirken har været et godt samlingspunkt, hvor fællesskabet og åbenheden har berørt volontørerne«, bekræfter Lise. Gudstjenesten har været et vigtigt mødested for volontørerne, fordi de har følt sig som en del af menigheden. »De har været gode til at respektere hinanden i kirken«, tilføjer Lise og fortsætter: »En volontør nævnte også, at kristne ikke er så kedelige, som hun havde troet«.

Menigheden har hovedsageligt bestået af de danske volontører. »Det er en levende kirke, for vi har alle været en menighed sammen - det har ikke blot været præsten, der har talt. Det har været et me-

nighedsfællesskab«, fortæller Lise.

Omskiftelig kirke

Det at kirken har bestået af volontører har også gjort kirken meget omskiftelig. Kirken har varieret meget hvert semester. Der har været fra én til 25 danske volontører. Det udfordrer selvfølgelig præsteparret til hele tiden at være omstillingsparate. Da der kun var en enkelt volontør, måtte de tænke kreativt for at udtænke nye måder at få unge mennesker til Israel. Det kom der et helt nyt koncept ud af, nemlig Missionspiloterne, der opholder sig i Israel i 3 måneder, hvor de præsenteres for forskellige organisationer i Israel og udfordres til at tage del i arbejdet.

Det er plads til forskellighed i kirken, og vi er meget forskellige.

»Jeg er stolt over, at vi var med til at udvikle det program, og at det virker så godt. De unge, der

En stor del af Lises arbejde har været at guide volontører og andre besøgende danskere rundt i Jerusalem. Her er det LTCere på besøg på Tempelpladsen. Foto: Nicolaj Skjøtt.

har været en del af Missionspiloterne, har været glade for det!« fortæller Jakob begejstret. Missionspiloterne bliver udfordret med gadeevangelisation, undervisning, mission og volontørarbejde. De møder begge sider af konflikten og forskellige måder at leve med Jesus. Til foråret er der et fuldt hold Missionspiloter, der skal af sted.

»Vi er tæt på Missionspiloterne, fordi vi er deres faste holdepunkt midt i deres meget varierede program«, fortæller Lise. »Vi ser dem oftere end de andre volontører, og de er meget hjælpsomme over for os. På et tidspunkt gjorde de frivilligt hele vores lejlighed rent«. Præsteparret er meget glade for, at programmet fortsætter, når de tager hjem til Danmark.

Den unge menighed

Jakob har som dansk præst i Jerusalem haft nogle helt unikke omgivelser at arbejde i. Han beskriver Den Danske Kirke i Jerusalem som et sted, der er åbent, Jesuscentreret og fyldt med fællesskab.

»Det er plads til forskellighed i kirken, og vi er meget forskellige, men vi er alle på vej til Jesus. Og fællesskabet kan ses ved, at folk er der for hinanden«.

Jakob synes, at noget af det mest spændende ved kirken i Jerusalem er, at der kommer så mange unge. Eller rettere, at der er så mange unge, for Jakob er kirken ikke blot et mødested til gudstjeneste en gang om ugen.

»Kirke er ikke noget, vi går i, men noget vi er for og med hinanden og for verden«.

David Sermer,
præst i Den Danske Kirke i
Jerusalem fra januar 2014

Håb og forventninger til kirken i Jerusalem

Tankerne er ikke en arbejdsbeskrivelse for, hvad der kommer til at ske - ej heller noget, der afhænger af mig som præst, for »Hvis ikke Herren bygger huset, arbejder bygmestrene forgæves« (Salme 127,1). Vi ønsker at vandre med Herren - også i vores engagement i Den Danske Kirke i Jerusalem.

Jeg drømmer om en kirke, der formår at have gode relationer til både de palæstinensiske kristne såvel som de Jesus-troende jøder. En kirke, som tiltrækker danskere, der danner par med lokale. En kirke, der er med til at fremme ikke bare

dialog, men også forsoning. Ikke forsoning forstået som noget »de andre« skal gøre og lære. Men forsoning, der allerede begynder i den lokale danske kirke i Jerusalem - at fastboende, volontør eller

(fortsættes side 4)

israelsmissionen

EVANGELIET
TIL DET JØDISKE FOLK
SIDEN 1885

2013
DEC

GENERALSEKRETÆRENS KLUMME:

Mission gennem partnerskab

Bodil F. Skjøtt

Det sidste kapitel i Cape Town-erklæringen handler om partnerskab i mission. Her hedder det: »Når vi lever i enhed og arbejder sammen, demonstrerer vi korsets overnaturlige, modkulturelle kraft«. Stærke og store ord og næsten også større end jeg tør tage dem i munden. Kan jeg lade mig inspirere og udfordre af dem, eller tynger de mig i stedet ned, fordi jeg ved, hvor svært det er at arbejde sammen med andre? Selv med dem, som vil det samme som os: Gøre Jesus kendt og give

jøder mulighed for at lære ham at kende...

Uanset så har vi siden visionsdagen sidst i august arbejdet videre med Israelsmissionens vision og strategi for vores arbejde de næste tre år, og vi er nået frem til en overskrift, der lyder: »Mission gennem partnerskab«. Det er et udtryk for den måde, vi især vil arbejde med Israelsmission de næste år.

I Cape Town-erklæringen hedder det videre: »At Kristus er den op-højede og centrale i vor mission må være mere end en bekendelse af vores tro; det må også styre vor strategi, praksis og enhed«. Det har vi ladet os inspirere af.

Helt lavpraktisk har vi set på, hvem vi er, hvad vi allerede gør, og hvem vi gør det sammen med. Vi ved godt, hvem vi er - og især, at vi ikke er noget stort missions-selskab. Deri adskiller vi os ikke fra

Når vi lever i enhed og arbejder sammen, demonstrerer vi korsets overnaturlige, modkulturelle kraft.

tidligere tider eller fra andre Israelsmissions-selskaber. Vi glæder os over, at flere jøder møder Jesus, men er man mest til store vækkelser, skal man ikke arbejde med jødemission. Vi ved også, hvad vi allerede gør, og visionsdagen i august pegede ikke i retningen af, at tiden er kommet til afslutte noget af det, vi allerede er engageret i eller starte nye, store initiativer. Det giver god mening at fortsætte i de opgaver, vi allerede har for-

pligtet os på. Med til et godt partnerskab hører også trofasthed og udholdenhed.

Når vi ser på, hvem vi gør vores arbejde sammen med - hvem der er vores partnere, er der masser af grund til gejst og glæde. Og grund til at gå sammen med dem også de næste tre år. Om vi i vores partnerskab med dem kan være med til at »demonstrere korsets overnaturlige, modkulturelle kraft«, ved jeg ikke, men jeg ved, at studerende i Israel, som møder en enhed og et venskab mellem arabere og israelere, møder noget, som går imod kulturen. Det samme gælder, når bibelselskabernes udgivelser inspirerer Jesus-troende israelere og palæstinensere til at være »min broders vogter«, som er titlen på en fælles andagtsbog. Eller når Musalaha arrangerer lovsangsfesten i Jerusalem på hebraisk og arabisk. Det gælder også, når arabere

og israelere i Jews for Jesus går på gaden sammen for at evangelisere. Det er korsets modkultur.

Den korsets modkultur, som vores partnere her demonstrerer, kan vi støtte og opmuntre dem til, men måske er der endnu mere brug for, at vi selv lærer af den og bruger vores partnerskab med dem til at bringe den inspiration til vores eget bagland i Danmark. For mission går ikke »fra vesten til resten«, fra os til dem. Vi har mindst lige så meget brug for vores partnere, som de har for os.

Partnerskab indebærer at lære af dem, som Gud bruger i sin mission - også når de ikke taler vores sprog, deler vores kultur eller har vores teologi. Det, vi skal underordne os, er nemlig ikke det - men Kristus og den enhed, Gud har skabt i ham. Så velkommen til *Mission gennem partnerskab*.

Vision: Mission gennem partnerskab

Guds mission til verden gælder fortsat det jødiske folk.

Når jøder og ikke-jøder arbejder sammen om at gøre jøden Jesus kendt, får begge parter et mere helt billede af Gud og hans mission.

Forsoning

Vi vil være med til at hele de relationer, som er brudte og arbejde for tryghed og frihed, hvor der hersker frygt og undertrykkelse.

Det vil vi, fordi forsoning med Gud ikke kan skilles fra forsoning med andre mennesker. Den fred, som Kristus har bragt, er både et budskab og en opgave.

Visionen

Vi vil gennem partnerskaber med organisationer og menigheder arbejde på at styrke evangelisation, undervisning, forsoning og diakoni i den messianske bevægelse samt bringe ressourcer og udfordringer fra vores partnere i spil med kirken og vores eget bagland i Danmark.

Evangelisation

Vi vil i fællesskab med messianske jøder dele de gode nyheder om Jesus som Messias, Herre og Frelser med jøder, uanset hvor de bor.

Det vil vi, fordi det også gælder for det jødiske folk, at der ikke er frelse i nogen anden end Jesus Messias.

Diakoni

Vi vil være med til at række Guds omsorg og barmhjertighed til andre og især til de svage, de fattige og de fremmede.

Det vil vi, fordi det at være i mission indebærer at kende Guds vilje, at tale om den og at gøre den. Bibelen taler klart om det ansvar, vi har over for enhver, som har brug for hjælp.

Undervisning

Vi vil undervise om hele Bibelens fortælling som en del af vores centrale missionsopgave.

Det vil vi, fordi Bibelen fortæller, hvem Gud er, og hvad hans vilje er. At være i mission indebærer at give den fortælling videre gennem oplæring og undervisning.

 israelsmissionen
grænseløs mission

JULEGAVE
En stor del af årets gaver kommer som regel i december. Vi håber Israelsmissionens venner vil betænke os med en god julegave. Tak!

Sekretariatet

Den Danske Israelsmission
TORVET • Katrinebjergvej 75,
8200 Aarhus N
Tlf. 7356 1270 • kontor@israel.dk
Girokonto 305-4500
Bankkonto: Reg. nr. 9743
konto nr. 0003054500
Hjemmeside: www.israel.dk

Ansatte

Generalsekretær Bodil F. Skjøtt
Kommunikationssekretær
Arne H. Pedersen
Musalaha-koordinator Simon Krüger
Kommunikationsmedarbejder
Dinna Bjerrum Swartz
Kontaktoplysninger på den enkelte ansatte og landsstyremedlemmer kan findes på vores hjemmeside: israel.dk
Ungdomssekretær - se side 8

Landsstyret

Formand / Teol. dr. Kai Kjær-Hansen
FU-medlem / Redaktionel medarbejder IMT
Jørgen Hedager Nielsen
FU-medlem / Tverkkulturel konsulent i IM
Krista Bellows
Familiebehandler Merete Pihl Konrad
Administrator og præst Sten Nielsen
Sognepræst Heinrich W. Pedersen

Forhenværende leder af DMR-U Uffe Torm
Sekretariatsleder i KFS Lars Bjerregaard
Pedersen

KOLOFON

Studenterkonference: Gud har brug for vores hjerter!

✚ Signe Thorup,
volontør ved Immanuelkirken
i Jaffo

En tillidsøvelse

»Vi var et nyt team. Fire personer som aldrig havde arrangeret en konference før«, fortæller Jenya. Dette var udfordringen, men det blev en øvelse i at stole på Gud og have tillid til ham. Jenya fortsætter: »Gud har ikke brug for vores erfaring. Han har ikke brug for vores kraft. Han har brug for vores hjerte«. Sådan var udgangspunktet for planlægningen af konferencen. Derfor besluttede styregruppen at faste dagen før deres første møde og dagen inden konferencen. »Uden bøn og faste kan vi ikke gøre noget. Vi giver det til Gud. Uden ham kan vi ikke gøre noget«. Jenya giver udtryk for, hvordan de i gruppen oplevede, at Gud tog sig af dem gennem andre mennesker. »Folk fra forskellige steder - Canada, USA og Rusland bad for os. Gud fortalte på forskellige måder folk, at de skulle bede for os. Det var fantastisk. Efter fasten kom flere for at hjælpe. Folk fra forskellige steder i Israel og forskellige menigheder kom og spurgte, hvordan de kunne hjælpe og sagde, de ville bede for os«.

Gud har ikke brug for vores erfaring. Han har ikke brug for vores kraft. Han har brug for vores hjerte.

Tjeneste

Konferencen blev afviklet på hebraisk med oversættelse til engelsk

for de, som ønskede det. Der var 55 deltagere - hovedsagligt israelere, men også enkelte internationale studerende deltog. Overskriften for konferencen var 'Tjeneste'. »At studere er en tjeneste for Gud«. Det var en af de tanker, der lå bag hovedtemaet, fortæller Jenya. Herefter reflekterer hun videre over, hvordan man kan være i tjeneste på sit studie-sted. »Hvis Gud giver os retning i livet og sender os et sted hen, så vil han have os der og have, at vi tjener ham der. Ikke bare at være der fysisk, men også spirituelt set«. Temaet blev udfoldet af hovedtaleren Johnny Khoury, som til dagligt er lederen af Ebenezerhjemmet i Haifa.

At møde Jesus

Fredag aften var mikrofonen åben for vidnesbyrd. Mange tog mod til sig og fortalte om deres kampe eller om, hvordan de havde mødt Jesus. Det var ærlige og stærke historier. De gav udtryk for, hvordan Gud kalder mennesker på vidt forskellige måder, men alle kaldes til samme mål - at kende ham. Én studerende, som tidligere havde været ortodoks jøde, fortalte hans historie. En historie om at komme til tro på noget så usandsynligt som Jesus som Messias. En anden kunne fortælle, hvordan de hårde år i hæren havde prøvet hans tro på Jesus. Først med det resultat at han faldt væk fra troen, men senere med det resultat, at hans relation til Jesus blev styrket.

Det var en særlig aften med trostyrkende beretninger. En deltager fortalte efterfølgende, at han

Hikaru er japansk udvekslingsstuderende i Israel. Han kommer i Immanuelkirken i Jaffo og blev inviteret med på studenterkonferencen af Signe og Conrad.

var kommet på konferencen for at være sammen med sine venner, men at vidnesbyrden virkelig havde rørt ham.

Således gjorde det åbne og ærlige fællesskab indtryk på mange. Dette er også, hvad den internationale studerende, Hikaru, giver udtryk for. Hikaru kom til Israel fra Japan ved dette års studiestart. Han fortæller: »Før jeg kom til Israel, vidste jeg ikke meget om situationen i Israel - specielt ikke angående kristendommen. På konferencen lærte jeg meget. Jeg lærte, at der er få mennesker i Israel, som tror på Jesus, og jeg hørte personlige historier om at møde Jesus. Jeg indså, at Gud ser det her land, og han tager sig virkelig af det. Jeg mødte også mange brødre og søstre, som tror på Jesus. Det gav mig tryghed i at leve her i Israel og gav mig styrke fra Gud. Fantastisk!«

Det giver mening!

Vi mødte Hikaru ved en gudstjeneste i Immanuelkirken og inviterede ham med på konferencen. Han mødes nu med hans troende medstuderende på universitetet i Tel Aviv. Her styrker de hinanden i livet som studerende og som discipel gennem bøn, bibellæsning, lovsang og fællesskab. På konferencen blev der således dannet mange nye kontakter, og grundlaget for nye grupper blev lagt. Hikaru er et eksempel på, hvorfor det giver mening at lave studenterkonferencer.

Jenya giver os indblik i en anden god grund til at lave konferencer for studerende. Hun deler med os, hvordan hun ved en studenter-

Hvis Gud giver os retning i livet og sender os et sted hen, så vil han have os der og have, at vi tjener ham der. Ikke bare at være der fysisk, men også spirituelt set.

konference for blot et år siden blev sat fri fra frygt for at dele sin tro med andre. »Gud satte mig fri fra min frygt for at sige, hvem jeg er. Det var 13 år med frygt for, at hvis jeg siger noget, vil folk ikke acceptere mig. [...] For mig var det et enormt mirakel. Det var en gave. Jeg er så glad for, at jeg nu kan fortælle folk, at jeg er troende«.

Vi slutter af med at snakke med Jenya om hendes besøg i Danmark. Det var et besøg, som var med til at give hende mod på at arrangere konferencen. Hun fortæller, hvordan besøget gav hende inspirerende oplevelser og nye idéer, som hun længtes efter at prøve af i Israel. Det betød, at hun blev meget begejstret, da Tzvi fortalte hende om muligheden for at være med til at arrangere en konference. Ikke alle idéer blev til virkelighed på den første konference, men måske tog Jenya også noget endnu vigtigere med sig fra sin rejse. Nemlig en tro på sit lederskab. Hun mødte mennesker, der inspirerede og opmuntrede hende. Hun siger: »De fortalte mig, at jeg kunne gøre det!«.

Barry Barnett, missionær i Jews for Jesus, blev arresteret i Israel den 20. november i forbindelse med en evangelisationskampagne i Negev-området. Selvom han intet ulovligt gjorde, sad han fængslet lidt uden for Tel Aviv i fire dage.

På billedet ses Barry sammen med sin kone Allison umiddelbart efter løsladelsen.

Læs hele historien på vores hjemmeside, israel.dk.

Foto: Yoel Ben David, Jews for Jesus.

Udsendinge

Jaffo

Lisbeth og Christian Rasmussen
Immanuel Church
Rehov Be'er Hofman 15,
P.O. Box 1783
Tel Aviv 61016
Israel
Tlf.: +972 3 682 0654
E-mail: rasmussen@israel.dk

Jerusalem

Jakob Wilms Nielsen
Den Danske Kirke
Bar Kockba Street 91/5
IL-Jerusalem 97892
Tlf. +972 77 5324 254
E-mail: jakobwn@israel.dk

Volontørkoordinator i Israel

Lise Bach Nielsen
E-mail: lisebn@israel.dk

Volontører i Jaffo

Signe Thorup og Conrad Elmelund

Ruisen

Evangeliet og den jødiske verden

Oplag: 5.000 • ISSN 0907-2314
Eftertryk tilladt ved kildeangivelse

Redaktion

Bodil F. Skjøtt, Arne H. Pedersen (ansv.)
Mette Hornstrup, Poul Kristensen

Adresseændring meddeles til Post
Danmarks lokale postkontor, hvor efter

Israelsmissionens Avis automatisk bliver sendt til den nye adresse i Danmark. Ved flytning til udlandet, Færøerne og Grønland meddeles flytning til Israelsmissionen.

Layout: Videbæk Bogtrykkeri A/S
Mette Kousgaard Christensen

Tryk: Vestjysk Rotation A/S

Håb og forventninger til kirken i Jerusalem (fortsat fra forsiden)

gæst i Israel bliver udfordret på forsoning i sit eget liv. Det være sig med vennerne, familien, børnene, forældrene, livet i Danmark, Gud eller hvad det nu end kunne være.

Jeg drømmer om en kirke, der tør engagere sig og være udskældt.

Jeg drømmer om, at forsoning ikke blot er noget vi taler om, men noget vi praktiserer og lever ud i et fællesskab af medvandrere.

Jeg glæder mig til en kirke, der gennem meningsfulde sabbat-aftener og fællesskaber formår at skabe bro, berige den enkeltes tro og udvide horisonten for, hvad man troede var muligt. Jeg forestiller mig en menighed af fastboende danskere - en kerne,

der kan støtte og bære arbejdet i Jerusalem. Ikke en kirke, der opretholdes af skiftende volontører og gæster, men en kirke, der udfordrer og løfter volontøren - og som udfordres og løftes af dem. En kirke, der bringer de lokale israelere i spil i kirkens arbejde.

Jeg ønsker en kirke, der formår at sætte Jesus højt på en sådan måde, at jøde såvel som græker opdager, at troen på Jesus ikke er uforene-

At stå på skuldrene af kirkens historie og tradition og skue mod Kristus og holde sit fokus fast.

lig med ens egen historie, kultur og etnicitet. At åbne op for at tro, at Jesus er Messias, vitterligt er en mulighed - og ikke bare en mulighed, men et livgivende fællesskab med den Gud, der ellers kan virke fremmed. Jeg drømmer om en kirke, der tør engagere sig og være udskældt - en kirke, der står fast, men tør lade sig bøje.

Mit håb er, at Den Danske Kirke er et naturligt samlingspunkt for danskere i Israel - ikke bare for udsendinge fra Israelsmissionen, men at man som dansker i Israel finder det selvfølgelig at slå vejen forbi. At kirken i Jerusalem fremmer de gode bånd til kirken generelt hjemme i Danmark, så fællesskabet og Israel vil være et

attraktivt sted for menigheder, teologer og andet godtfolk fra Danmark.

Den Danske Kirke i Jerusalem rummer for mig uanede muligheder. Den har de rette rammer for at lade tilrejsende blive ramt af evangeliet om Jesus og kan tiltrække søgende, der vil udforske kristendommen. Den skaber gode relationer på tværs af kultur og etnicitet. Kirken påvirker allerede mennesker i Israel såvel som i Danmark, ligesom kirken er et naturligt samlingspunkt. Det skal vi udbygge og fremme.

Jeg drømmer om, at Den Danske Kirke i Jerusalem bliver ved med at søge nye muligheder for at være missional i dens essens. At stå på skuldrene af kirkens historie og tradition og skue mod Kristus og holde sit fokus fast; at opsplitningen mellem kirke og mission ikke findes, da udgangspunktet er mission, forstået som forkyndelse og efterfølgelse af den store mester. Jeg ser for mig en kirke, der emmer af fred og liv midt i et af verdens brændpunkter.

Jakob har de sidste 4½ år været præst i Den Danske Kirke i Jerusalem. I januar 2014 er der vagtskifte og David Serner tager over. Foto: Søren Kjeldgaard.

Udsendelsesfest for Elisabeth og David

Søndag den 5. januar i Betlehemskirken, Nørrebro.

Velkommen til gudstjeneste med efterfølgende samvær.

Pastor K. Norup var den første danske præst i Jerusalem. I 1966 sagde han følgende om det arbejde, han skulle med og være en del af:

»I Israel er koncentrationen af danske særlig stor - og opgaven tilsvarende nærliggende. Det forekommer mig derfor, at Den Danske Israelsmission ved at stille sig positivt til opgaven blandt de danske i Israel har vist sig som et mere ægte folkekirkeligt organ end folkekirken selv. De unge - og andre - skal sættes i stand til at være dét, de allerede er, nemlig kirke. At være kirke eller kristen er altid det samme som at være sendt - med det budskab man så rigtignok selv igen og igen må høre - at være »det vandrende Gudsfolk«, hvor man end færdes, og med hvilket formål man end er ude; det gælder også, når vandringen går til Israel«.

Pastor Norup giver allerede her i 1966 udtryk for den tankegang, som præger den missionale kirketænkning i dag.

Jakob Wilms Nielsen, præst ved Den Danske Kirke i Jerusalem

Derfor skal vi have en dansk kirke i Jerusalem

Kirke er, når en tvivler stiller sig op til en gudstjeneste og fortæller om et møde med den levende Gud.

i at drive en kirke for danskere i Jerusalem?

Hvad er kirke?

En ofte brugt vending om kirken i Jerusalem har været, at kirke ikke er et sted, man tager hen om søndagen - kirke er noget, vi er for og med hinanden og for verden.

Kirken er ikke så meget de flotte kirkebygninger, som vi lejer os ind i i hjertet af Den Gamle By, som

det er det brogede fællesskab af volontører, studerende og turister, som er en del af fællesskabet omkring kirken på et givet tidspunkt.

Og på den måde giver det god mening, at vi ikke er en kirke med en mission, men en mission(sorganisation) med en kirke.

Kirke er, når en volontør til »hvordan-går-det-runden« til en Shalom Night i præstetøj ligger armen om den anden volontør, som med tårer i øjnene deler, hvor svært det kan være at være så langt væk fra venner og familie.

Kirke er, når en tvivler stiller sig op til en gudstjeneste og fortæller om et møde med den levende Gud.

Men kirke er også i høj grad noget, som vi som fællesskab er sat til at være for verden. Og i vores

specifikke tilfælde også over for det jødiske folk.

Kirke forstået som det fællesskab, vi sammen udgør for og med hinanden og for verden.

Så kirke er også, når Missionspiloter fra Israelsmissionen deler deres tro på gaden til en Jews for Jesus-kampagne, eller når en praktikant i Machaseh bruger en time på at besøge en holocaustoverlever, eller når en af Meet the People-volontørerne står alt for tidligt op om morgenen for at sørge for, at beboerne på hans/hendes institu-

tion får en lidt bedre og lidt mindre stresset morgen, end det ellers ville være tilfældet.

Vi er ikke en kirke med en mission, men vi er en mission(sorganisation) med en kirke. Kirke forstået som det fællesskab, vi sammen udgør for og med hinanden og for verden.

Og på den måde giver det mening at have en kirke for danskere i Jerusalem. For kirken er som sagt ikke identisk med de flotte bygninger, vi samles i som dansker-fællesskab til gudstjeneste lørdag eftermiddag.

Det er det fællesskab, som bliver platformen, hvorfra vi kan række ud til det jødiske folk med det bedste, som vi selv fik af dem i første omgang.

Dinna Bjerrum Swartz,
kommunikationsmedarbejder i
Israelsmissionen

Præstefamilie forandret af det fremmede

Israel har gjort noget ved Jakob og Lise Nielsen. De er blevet forandret, mens de har levet og arbejdet i en fremmed kultur blandt fremmede mennesker. Og de har hjulpet danske volontører i netop dette møde med det fremmede.

Jakob og Lise skal hjem til Danmark den 18. januar 2014. De har været præstefamilie i Jerusalem siden 2009 og kan se tilbage på en tid, der har sat tydelige spor i dem og deres tre børn.

Forandret

Både Jakob og Lise ser mange forandringer hos sig selv igennem den tid, de har boet i Israel. »Jeg er blevet mere insisterende - blandt andet i trafikken. Jøderne kalder det frimodighed. Danskere vil nok kalde det at være direkte«. Jakob har nogle gange hørt fra de nyankomne volontører: »Jakob, du er jo blevet israeler!«

Familien er også blevet mere gæstfrie og åbne. »Vi lever tæt med vores naboer, som var det en lille kibbutz«, forklarer Lise. »Der er altid åbne døre, og det er svært at holde sig for sig selv, som man gør i Danmark.«

Deres to døtre er begge i hebraiske institutioner, så de leger med de lokale børn og taler nærmest flydende hebraisk. »Vi er blevet meget bedre integreret i lokalsamfundet end forventet. Det er især på grund af børnene«, fortæller Lise, der også understreger, at de faste relationer i Israel er blevet meget vigtige for dem, da de danske volontører kun bor i landet 6 måneder ad gangen.

»Det var egentlig helt på tværs af vores forventninger, at vi ville få det så godt med naboerne. Vi havde regnet med, at børnene skulle i engelske institutioner, men de endte i hebraiske institutioner, og det har gjort rigtig meget for vores forhold til de lokale«, tilføjer Jakob.

Jakob, du er jo blevet israeler!»

Giv os pengene og tag hjem

Men ikke alle forhold til de lokale er kommet lige let. Jakob husker sin forberedelsestur til England, inden de rejste til Israel. Her fortalte Richard Harvey, en underviser, at den gængse holdning blandt folk i Israel sikkert er: give us your money and go home. (Giv os bare jeres penge og rejs hjem.).

»En ting var at høre det. Noget andet var at opleve, at det er rigtigt.«

Det har taget lang tid for Jakob at få tillidsfulde relationer til lokale troende, og det tog tid at finde ud af, hvordan den messianske bevægelse fungerer. »Hvorfor er de messianske jøder så skeptiske over for danskerne?« har han ofte spurgt sig selv.

»For et år siden var der en overrabbiner, der råbte op foran en messiansk menighed og beskyldte dem for

at være nazister og missionærer. Det er en svær situation at stå i som menighed. Måske distancerer de messianske jøder sig fra mig for lettere at blive anerkendt af deres landsmænd?«, reflekterer Jakob.

Han har dog fået gode kontakter med messianske jøder, og han samarbejder med blandt andet bibelselskabet, som han for nyligt har været ude at lave evangeliserende arbejde sammen med.

At møde mennesker i Israel

For Lise er de mange møder med mennesker en af de tydeligste ting, der træder frem, når hun tænker tilbage på årene i Jerusalem.

Og som volontørkoordinator har hun ikke blot været i kontakt med de lokale. Hvert eneste semester måtte Lise byde nye danskere velkomne til Israel, og et halvt år efter måtte hun sige farvel. »Mit arbejde er spændende, for selvom rammerne er ens, så er hvert semester anderledes på grund af den gruppe, vi får herved«. Lise har også været guide for disse danskere, og hver anden uge har hun været af sted og belært de nysgerrige flokke af tilreisende om Israel.

En ting var at høre det. Noget andet var at opleve, at det er rigtigt.

Hun har vandret rundt i de hede gader et utal af gange og fortalt om Jesus og Muhammed, krige og kulturmøder. Men selvom det har været de samme ture, hun har taget år efter år, synes Lise, at det er spændende. »Hvert sted er nyt, fordi jeg ser dem opleve det på deres egen måde. Nogle bliver dybt rørt og fælder en tåre, andre stiller mange spørgsmål eller bliver slet ikke berørt af det.«

Grupperne har også varieret i størrelse og deltagere. Lise har

Præstefamilien er rykket tættere sammen de 4½ de har tilbragt i Jerusalem, hvor det også er blevet til et enkelt medlem mere til familien.

Jeg har lært så meget af at blive kastet ud i tingene.

både haft nordmænd, bibelskolehold og turister rundt i det hellige land. »Gruppernes forskellighed har været en god udfordring - især når jeg står foran en ikke-kristen gruppe eller en særlig stor gruppe, eller jeg bliver nødt til at tale engelsk«. Det sidste skete på Lises allerførste tur til Galilæa, hvor en hollænder blev inviteret med i sidste øjeblik af en gæstfri volontør. Så er der ikke andet at gøre end at prøve sig frem. »Jeg har lært så meget af at blive kastet ud i tingene!«

At rejse hjem mere åbne

Jakob og Lise er, som de selv siger det, blevet mere åbne i mødet med den store forskellighed af mennesker.

»Vi har lært meget af de mennesker, vi har mødt, og deres forhold til religion. Der er så mange måder at være menneske på«, fortæller Lise.

Jakob fortsætter: »I Danmark kan man diskutere kirkelige traditioner, men herfra ser de alle helt ens ud. De lutherske diskussioner kan jeg slet ikke få øje på hervedefra. Det bliver spændende at komme hjem til.«

Til deres fremtid i Danmark siger Lise: »Jeg håber, at andedammen er blevet større siden sidst.«

Lise og Jakob med Andreas på medarbejderretretten i november.

Rebecca går tydeligtvis i sin fars fodspor...

Kai Kjær-Hansen, Israelsmissionens formand og selv tidligere præst i Jerusalem, holder indsettelsestale til Jakob i august 2009.

Lise med Hannah på skodet kort efter ankomsten til Jerusalem.

Mindeord for Peter Schmidt

Kai Kjær-Hansen,
formand for Israelsmissionen

Forhenværende landssekretær i Israelsmissionen, Peter Schmidt, døde den 18. november, 78 år gammel. 14 år af sit arbejdsliv gav han til Israelsmissionen. Han var landssekretær af navn, generalsekretær af gavn.

Peter Schmidt kom i 1981 fra en lærerstilling på Rinkenæs Ungdomsskole til Israelsmissionen. Med titel som landssekretær skulle han holde kontakten med missionens venner, holde møder, udarbejde undervisningsmateriale, afholde udstillinger, besøge skoleklasser og meget andet. Hvilket han med entusiasme og glæde gjorde.

Det var i en periode, hvor Israelsmissionen havde store problemer med at få økonomien til at hænge sammen. Da Svend Erik Larsen fratrådte som generalsekretær i efteråret 1984, var der ikke penge til

at ansætte en ny. Det var nødvendigt at optage store banklån, og nogle af landsstyrets medlemmer måtte endog privat stille garanti for disse lån. Og 100-års jubilæet i 1985 stod for døren. Skulle Israelsmissionen dreje nøglen om og lukke?

Landssekretær af navn, generalsekretær af gavn

Flere og flere opgaver blev således lagt hen til Peter Schmidt. Han bibeholdt titlen som landssekretær. Reelt fungerede han som generalsekretær. Uden at kny tog han opgaverne på sig. Han klarede dem alle »i kraft af en helt usædvanlig arbejdsindsats«, som daværende formand Vilhelm Værgø udtrykte det i sin afskedstak til Peter Schmidt i 1995. I alt dette var han bakket op af hustruen Asta.

Peter Schmidt var bundloyal overfor sit landsstyre. I de undertiden ophedede diskussioner i landsstyret - ikke mindst mellem teologerne - tog han sjældent del. Pligtopfyldende og smidigt implementerede han landsstyrets beslutninger. Det var næppe altid lige nemt for ham. Dog lod han sig ikke gå på af det; »glæden ved arbejdet overskyggede arbejdets skyggesider«, som Asta Schmidt udtrykker det.

»Landssekretæren fortæller«

I Israelsmissionens blad - fra 1987 Israelsmissionens Avis - lærer man Peter Schmidt at kende gennem klummen »Landssekretæren fortæller«. I disse klummer, møder vi ham, som han var: den opmuntrende og taknemmelige. Ofte tog han i sin fortælling udgangspunkt i et møde med vennerne og udtrykte taknemlighed til dem. Ingen løftede pegefingre. Vi har en fælles sag, kære venner, tak for støtte!

Og ja, han var fortælleren. Når han kunne bruge fortællingen som kommunikationsform, var han i sit es. Sådant som den navnkundige danske jødemissionær Abraham Scheradsky havde været det tidligere. Og mange gange med Israelsmissionens gamle torahrulle som udgangspunkt og midtpunkt. Efter Scheradsky har ingen som Peter Schmidt gjort brug af denne torahrulle i bestræbelserne på at gøre Israelsmissionens sag kendt rundt omkring i landet og skabe kærlighed til Israels folk.

Et slags testamente

Det forekommer mig derfor velovervejede - og næsten med testamentets karakter - når Peter Schmidt indledte en af sine sidste »Landssekretæren fortæller« med et citat af Scheradsky:

Peter Schmidt rejste land og rige rundt og fortalte om Israelsmissionens arbejde. Her er det fra et møde i 1991.

»Vi skal være med til at vinde jødefolket for Kristus, det er det første. Men ikke for jødernes skyld alene. Også for kirkens skyld, og for verdens skyld skal vi være med til at vinde jøderne for Kristus, for vinder vi jøderne for Kristus, vinder vi også verden for Kristus«.

Peter Schmidt identificerede sig med denne trospåstand og tilføjer: »Den kendsgerning, at Scheradsky selv var jødekristen bevirker, at ovenstående citat får langt større vægt og indhold«.

Peter Schmidt står for mig personligt som en mand af integritet. Han viste troskab mod Israelsmissionen i en meget vanskelig periode af missionens historie. Og efter at han gik på efterløn i 1995 fortsatte han sit engagement på frivillig basis.

Israelsmissionen skylder ham og Asta stor tak.

Den sidste hilsen han sendte os og sin vennekreds fremgår af døds-

Peter Schmidt, tidligere landssekretær i Israelsmissionen, døde den 18. november, 78 år gammel.

annoncens »Johs. 3,16«. Den såkaldte »lille« Bibel. Om Guds kærlighed til os - til jøder og ikke-jøder. Om Guds løfte om evigt liv ved tro på Jesus. Et løfte, som gælder både jøder og ikke-jøder.

Æret være
Peter Schmidts minde!

Næste år i Jerusalem!

Tag med til Israel i 2014

- Eilat og Petra: Bibel- og badeferie** 20. - 27. feb.
Sol, strand og bibeltimer med Mette & Børge Haahr Andersen
- Israel: Påskerejse** 13. - 21. apr.
Oplev Jesu sidste uge med Birgitte & Lars Frølund Kristensen
- Israel m. Samaria** 14. - 24. sept.
Rejseledere: Aase & Per Weber
- Israel og Jordan** 27. sept. - 8. okt.
Datoer endnu ikke fastlagt.
Rejseledere: Hanne & Leif Toft
- Klassisk Israel** 10. - 19. okt.
Brug efterårsferien på en uforglemmelig rejse til Israel med H.-O. Bækgaard & F. Kildeholm

Israel på egen hånd
Oplev netop det, du ønsker - vi tilbyder alt til konkurrencedygtige priser!

75 92 20 22
fxr@felixrejser.dk

**felix
rejser.dk**

Redaktør: Morten Høring Jensen

Bliv abonnent på bladet TEL

... og kom et spadestik dybere i Bibelens verden!

Introduktionstilbud:

Få resten af året til under halv pris: 80, 60, 40 eller 25 kr. - alt efter, hvor mange af årets 4 blade, der er tilbage.

Gå ikke glip af inspiration til din bibellæsning!

Tilmelding på: <http://www.bibelskarkaeologi.dk>

tilbud 80 kr

tilbud 60 kr

tilbud 40 kr

tilbud 25 kr

Glædelig jul!

ønskes du af alle vore medarbejdere i Israel - tak for forløb og økonomisk støtte i 2013 - vi glæder os til 2014!

Familien Nielsen, Jerusalem; Familien Rasmussen, Jaffo, Signe Thorup og Conrad Elmeland, Jaffo

Velkommen til årsmøde!

Israelsmissionens årsmøde bliver i 2014 afholdt på TORVET i Aarhus lørdag den 22. marts.

Israelsmission er mere og andet end mission i landet Israel - derfor vil vi i år sætte fokus på mission til det jødiske folk i Europa. Til at hjælpe os med det har vi inviteret **Avi Snyder**, leder af Jews for Jesus i Europa, samt Armin Bachor, daglig leder af den tyske mission, Evangeliumdienst für Israel.

Der vil i forbindelse med årsmødet blive afholdt valg til landsstyret, hvor der er brug for minimum to kandidater. Sten Nielsen er på valg og ønsker ikke at modtage genvalg. Derudover har Kai Kjær-Hansen, Israelsmissionens mangeårige formand, valgt at gå på pension. Dette vil blive markeret i forbindelse med årsmødet, og vi opfordrer Israelsmissionens venner til at komme og være med til at gøre markeringen festlig.

Forslag til landsstyrekandidater skal være Israelsmissionens sekretariat i hænde senest mandag den 6. januar 2014 ledsaget af den opstillede kandidats underskrift samt underskrift fra 10 medlemmer af Israelsmissionen.

DR-drenge med vid og bid

Peter Kobbersmed,
medievidenskabsstuderende og
kommunikationsmedarbejder i
Israelsmissionens Unge

Det skorter ikke på sproglige drengestreger, når de to radiostjerner fra Monte Carlo, Peter Falktoft og Esben Bjerre, tager konflikten mellem Israel og Palæstina under kærlig behandling. Men bliver vi overhovedet klogere af at se programmet?

Det er ikke hver dag, Israel/Palæstina-konflikten gøres til genstand for et tv-program henvendt til unge. Ikke desto mindre er det, hvad »Monte Carlo elsker jøderne!« har gjort gennem syv afsnit i dette efterår. Programmet har til formål at gøre Danmarks unge klogere på en strid, som for mange virker aldeles håbløs. Som det hedder i omtalen af programmet, er vi (i den gennemsnitlige danske befolkning) »for længst holdt op med at høre efter, hver gang tv og aviser bringer nyt fra Israel/Palæstina konflikten«, og det vil Monte Carlo-drengene gerne ændre på.

Underholdning møder oplysning

»Monte Carlo elsker jøderne!« er et blandingsprodukt. I pro-

grammet findes både eksempler på redelig og ærlig journalistisk arbejde og på udsævende og humorfyldt reality-liv, hvilket peger på programmets udgangspunkt: Oplysning gennem underholdning. Det er en svær balancegang, og hvorvidt DR har ønsket en 50/50-fordeling mellem det oplysende og det underholdende stof vides ikke. Efter at have set alle syv afsnit er det dog sidstnævnte, der står stærkest - jeg føler mig mere underholdt end oplyst.

Jeg har intet problem med religionskritik (sådan da), men når drengene ønsker at gå ind i konflikten på konfliktens præmisser, synes jeg, det virker selvmodsiggende, at de affærdiger religion på den måde.

Der er fart på i programmet, og det går udover nuancerne. Konflikten mellem Israel og Palæstina er på mange måder så kompleks, at den ikke egner sig til et tempo-fyldt ungdomsprogram, hvor humøret er højt og attituden frisk. I løbet af udsendelserne præsenteres vi for indlagte fakta-sekvenser. De skal sikre objektiviteten og den historiske korrekthed, hvilket også er tilfældet et godt stykke af vejen. Men med en halv time til rådighed, hvor store dele af program-

met skal fungere som underholdning, er der fare for, at tingene forsimples.

Monte Carlo på godt og ondt

Underholdningsværdien i programmet vil jeg ikke bruge meget tid på. Jeg synes, Monte Carlo-drengene er sjove, og jeg griner med, når de siger, at »Jerusalem er for hellige monumenter, hvad Aalborg er for solarier«. Jeg smiler også, når de i Jerusalem oplever flere »bønneindkaldelser, end der er vejrudsigter på DR«. Humor er en svær størrelse og sjældent noget, vi har objektive standarder for, og derfor forstår jeg også godt, at vi ikke alle synes, at programmet er sjovt.

Oplysningsdelen er jeg mere i tvivl om. På den ene side får jeg ny viden og hører historier, som gør noget ved mig. Min viden om kibbutzer var forholdsvis begrænset, inden jeg så programmet, og når drengene interviewer en mor til et terroroffer, bliver jeg tvunget til at forholde mig til konflikten. På den anden side synes jeg, at det er problematisk, når drengene stempler al religion som det pure opspind. Jeg har intet problem med religionskritik (sådan da), men når drengene ønsker at gå ind i konflikten på konfliktens præmisser, synes jeg, det virker selvmodsiggende, at de affærdiger religion på den måde. Jeg synes, det skaber en unødvendig distance, og jeg sidder med fornemmelsen af, at der findes to hold: 'Os' - de kloge og oplyste vesterlændinge og så 'dem' - de unuancerede og religiøse østerlændinge.

Peter Falktoft og Esben Bjerre. Foto: DR.

Monte Carlo snakker et sprog, som unge kan forstå, og samtidig udfordres vi til at åbne øjne og ører for den verden, vi lever i.

Ungdomsfjernsyn

Jeg kan godt forstå, hvis man kan have det svært med Monte Carlos formidling af en så kompleks, vidtrækkende og alvorlig konflikt. Det har jeg også selv til tider, og det er ikke spøgværk. Når jeg alligevel synes, at DR skal roses for initiativet, skyldes det ikke mindst målgruppen, som består af sådan nogle som mig. Programmet hører til på DR3 - ikke DR2, og værterne hedder Bjerre og Falktoft - ikke Krasnik og Kjærsgaard. Det er henvendt til et publikum, som er opvokset med Paradise Hotel,

og hvor det at tage på drukrejse til Sunny Beach ikke er noget unormalt. Monte Carlo snakker et sprog, som unge kan forstå, og samtidig udfordres vi til at åbne øjne og ører for den verden, vi lever i.

Monte Carlo er på mange måder på kant, og nogle gange drukner nuancerne i frisk-fyr-attituder og fart over feltet. Jeg tror, at man snyder sig selv, hvis man lader »Monte Carlo elsker jøderne!« stå som den eneste informationskilde om konflikten, men som appetitvækker fanger det min interesse. Monte Carlo får et publikum i tale, som muligvis ikke ville have mødt problemstillingerne andetsteds. Jeg synes, »Monte Carlo elsker jøderne!« er et godt bud på vedkommende ungdomsfjernsyn anno 2013. Programmet taler de unges sprog, men om det er et problem, at unge kun kan forstå det sprog - se det er en helt anden diskussion.

FORÅRETS MISSIONSPILOTER

Til februar sender vi det fjerde hold missionspiloter til Israel. Fra oven er det Karoline Hoffmann-Hansen, Aleksandra Marcussen, Rebecca Nygaard-Nielsen, Solveig Birkbak Holvaldt, Joakim Sode Hjort og Thomas Klitlund Nielsen.

De seks skal på tre måneder opleve Israel med mission som briller, hvor de bliver udfordret på, hvordan mission kan se ud i deres egne liv, og hvor de skal leve tæt sammen og være med til at opbygge og opmuntre hinanden!

Vil du finde din plads i Guds mission? Så se mere om missionspiloter på missionspiloter.dk, eller send en mail til missionspiloter@israel.dk. Der er stadig ledige pladser på efterårsholdet 2014.

TEOLOGER PÅ TUR

IU har inviteret 28 teologistuderende med på en studietur til Israel i samarbejde med Menighedsfakultetet i Århus. Turen begynder 16. januar 2014 og skal give de studerende kendskab til de bibelske steder, konflikten og mellemøstlig kultur i det hele taget.

IU PÅ MISSION-NET

Hen over nytåret samles 2500 unge fra hele Europa på missionskonference i Sydtykland, og IU er med på en stand, hvor forskellige organisationer med fokus på Israel vil samarbejde

om at give mennesker brand for det jødiske folk.

SKAL DU TIL UM MED JEWS FOR JESUS?

Til sommer, når hele verden retter sit blik mod fodbold-VM i Brasilien, vil

Jews for Jesus naturligvis være til stede for at fortælle mennesker om Jesus - og IU har fået lov til at sende to personer ned og hjælpe. Se mere på ung.israel.dk i de kommende måneder, eller skriv til iu@israel.dk, hvis du er interesseret!

KORT NYT
- NEWS FROM IU

IU

- DE UNGES AVIS

Postkort fra Israel

VOLONTØRPOSTKORT

Israel set med mine øjne

✧ Maria Hoffmann

Jeg var faktisk overbevist om, at jeg vidste nogenlunde hvad der ventede mig, da jeg tog afsted til Israel; religiøse turistattraktioner for kristne, en moske med guldkuppel og masser af jøder med sorte hatte i gaderne.

Og det er her selvfølgelig - men Israel har SÅ meget mere at byde på.

Noget, jeg i hvert fald ikke anede før jeg kom herved, var, hvor unik Israels natur er. Det Døde Hav og fornemmelsen af, hvordan det er umuligt at blive nede i vandet - Golan-højderne og den ubeskrivelige udsigt

over Jordandalen og Genesaret - Negev-ørkenen og dens enorme, ubestemmelige, øde afstande fra bjerg til bjerg. Det er nogle af de steder, jeg kommer til at længes efter, når jeg engang er taget hjem.

Den politiske situation hernede er også unik - konflikt og fred eksisterer side om side til hverdag. Det nabolag i Jerusalem, hvor jeg bor, er egentlig en bosættelse på besat jord, kun en halv times gang fra muren og Betlehem, som er en meget livlig, typisk arabisk by. Men graffitien er en stærk reminder om, at byen - i det hele taget Vestbredden - er ufri og utilfreds.

Det handicaphjem, hvor jeg arbejder, kan ses fra Betlehem. Her er alle beboere jøder og næsten alle

arbejderne arabere - og de holder virkelig af hinanden.

Et stort plus ved at være volontør fremfor turist hernede er, at man kan vende tilbage til de oplevelser, hvor første gang ikke er nok. Gravkirken er f.eks. et sted som mange turister får set; men jeg forstår ikke, at de får noget ud af at styrte rundt mellem hinanden for at nå alle afdelinger af kirken samt den lange kø ind til Jesu grav før turistbussen kører videre. For mig er det blevet stort at kunne vende tilbage til kirken og lade det synke ind, at Jesus virkelig døde og opstod for mig her, et sted nedenunder al røgelsen og glimmeret.

PAULUS - DEN RINGESTE AF HERRENS TJENERE

www.ung.israel.dk

✧ Poul Kristensen, ungdomssekretær

Paulus var en meget ivrig mand. Han var villig til at give sit liv for det, han brændte for: at kirken skulle udryddes. For kirken forkyndte en ny lære, som ikke var i overensstemmelse med den fari-sæiske tradition, han stod i. Han fik endda lov til at tage til Damaskus, som lå flere dagsrejser væk fra Jerusalem, for at slå de kristne ihjel der.

Men på vejen mødte han Jesus - og det møde ændrede hans liv. Det ændrede ikke hans iver, og han var måske endnu mere villig til at give sit liv for det, han nu brændte for. Men han fik en ny retning og en ny ydmyghed.

Før var han forfølger af kristne, nu var han efterfølger af Kristus. Før

var hans mål at nedbryde i kærlighed til det, han troede var sandt - nu var hans mål at opbygge i den sande kærlighed, han havde mødt.

Da Paulus mødte Jesus, kom der en dobbelthed ind i den måde, Paulus tænkte om sig selv på. På den ene side kunne han sige om sig selv, at han var et misfoster, at han var den største synder, og at han var den ringeste af de hellige, fordi han tidligere forfulgte Guds kirke.

På den anden side sagde han frimodigt til dem, han skrev breve til, at de skulle efterligne ham, ligesom han efterlignede Kristus. Og han rejste hele den græske verden rundt, talte for store forsamlinger og plantede menigheder, som han så sig selv som 'far' til.

Hans ydmyghed gjorde, at Gud måtte være drivkraften og få æren for alt, hvad Paulus udrettede - han levede ikke mere selv. Men samtidig var han så frimodig, at han opfordrede andre til at følge i hans fodspor - for Kristus levede i ham (Gal 2,20).

På samme måde må vi også se på os selv. Når vi tilhører Jesus og tjener ham, så lever vi ikke mere selv, men han lever i os, og derfor kan vi med frimodighed arbejde med på Guds mission om at nå hele verden med evangeliet.

Ligesom Paulus arbejdede med frimodighed i Guds rige, sådan kan vi også gøre det, fordi Kristus lever i os!

NYTTIGE INFORMATIONER

Israelsmissionens Unge
Torvet, Katrinebjergvej 75,
8200 Aarhus N
Tlf. 7356 1270 | <http://ung.israel.dk>

Ungdomssekretær: Poul Kristensen
UNGE@israel.dk | Tlf. 3029 2075
Volontørkoordinator Lise Søndergaard | IU@israel.dk
IU-formand: David Serner | serner1@gmail.com
Kommunikationsmedarbejder: Peter Kobbersmed

Kaptajn for Missionspiloter i DK:
Kent Bech Rasmussen | missionspiloter@israel.dk
Eventkoordinator: Peder Ravn | EVENT@israel.dk
Projekter: Meet The People | Musalaha
Studentarbejde i KFS/IFES | Jews For Jesus
Giv en gave til IU på konto: 9743 0016529907